

ΓΙΩΡΓΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

Χωρίς πάγο

ΚΕΔΡΟΣ

Κάθε γνήσιο αντίτυπο φέρει την υπογραφή του συγγραφέα.

Γιώργος Οικονόμου: *Χωρίς πάγο*

ISBN 978-960-04-4937-2

Υπεύθυνη Τμήματος Επιμέλειας-Διόρθωσης: Μαρία Σπανάκη
Επιμέλεια-Διόρθωση: Παναγιώτα Κασβίκη
Ηλεκτρονική σελιδοποίηση-διόρθωση: Νικολέττα Δουλάμη

© *Γιώργος Οικονόμου, 2018*

© *Εκδόσεις Κέδρος, Α.Ε., 2018*

Κέδρος Εκδοτική Α.Ε.

Γ. Γενναδίου 3

Αθήνα 106 78

τηλ. 210 38 09 712-14 • φαξ 210 33 02 655

www.kedros.gr • www.facebook.com/kedros.gr

e-mail: books@kedros.gr

ΜΕΡΑ ΠΡΩΤΗ

Η συνάντηση

Συνάντησα τον Νίκο τυχαία εκείνο το βράδυ, σε ένα στενάκι στα Άνω Λαδάδικα, την ώρα που έφευγα από το γραφείο. Αν και κυριακάτικη αργία, είχα αφιερώσει αρκετές ώρες στην ολοκλήρωση ενός πορίσματος για κάποια πελάτισσα.

«Φάνη μου, καλησπέρα! Τι κάνεις; Μια χαρά σε βλέπω. Δεν έχει περάσει μέρα από πάνω σου», άκουσα μια φωνή.

Μέχρι να συνειδητοποιήσω ποιος με χαιρέτησε, χρειάστηκα μερικά δευτερόλεπτα. Έχω τη συνήθεια να κοιτάζω περιφερειακά, γύρω από το σώμα μου, όταν περπατώ. Μου αρέσει να παρατηρώ την πόλη και τους ανθρώπους ίσως για ν' ανακαλύψω κρυμμένα αντικείμενα και αποδεικτικά στοιχεία κάποιου ανεξιχνίαστου εγκλήματος, αν και πιστεύω ότι κατά βάθος πάσχω από αγοραφοβία, πράγμα που εξηγεί επαρκώς το χαμένο βλέμμα που έχω όταν βρίσκομαι ανάμεσα σε κόσμο.

«Γεια σου, Νίκο. Κι εσύ δεν πας πίσω».

Παρά την υγρασία και το αεράκι, ο Νίκος φορούσε, όπως πάντα, κοντομάνικο κάτω από ένα δερμάτινο τζά-

κετ που ήταν το σήμα κατατεθέν του. Προσπαθούσε να προσέχει το ντύσιμό του ως υψηλόβαθμο στέλεχος της Γενικής Αστυνομικής Διεύθυνσης Θεσσαλονίκης. Εγώ, από την άλλη, ένιωθα μονίμως την ανάγκη τις κρύες νύχτες του χειμώνα να φοράω το καρό κασκόλ μου, που ταίριαζα με ένα κοτλέ σακάκι και ενίοτε με τραγιάσκα.

Σταθήκαμε λίγο αμήχανα στο υποφωτισμένο στενάκι της οδού Ερνέστ Εμπράρ. Έμοιαζε σαν να νοσταλγούσαμε το παρελθόν της γειτονιάς, σαν να αναγνωρίζαμε και οι δύο την ισχυρή επίδραση του χρόνου στον χώρο. Πλέον τίποτα δεν θύμιζε την περιοχή που κάποτε έσφυζε από ζωή και όπου ανθούσε το εμπόριο.

Τώρα λίγα εναπομείναντα μαγαζάκια με μπαχαρικά, με ξηρούς καρπούς, με είδη συσκευασίας και με κάθε λογής εργαλεία στέκονται όρθια και μόνα απέναντι στην κυριαρχία των πολυεθνικών εταιριών, να υπενθυμίζουν την εμπορική δυναμική μιας άλλης εποχής. Τα περισσότερα από αυτά, αν όχι όλα, παρατημένα στο διάβα του χρόνου, χωρίς ίχνος ανακαίνισης, είναι διατηρητέα, κάποια γιατί αποτελούν αναπόσπαστο κομμάτι της αρχιτεκτονικής κληρονομιάς της πόλης και άλλα επειδή κουβαλούν ιστορία δεκάδων ετών και αγγίζουν την έννοια του ρετρό.

Τα Λαδάδικα, ως ιστορική συνοικία της πόλης, προσδίδουν μια ξεχωριστή μελωδία στο ηχώχρωμα του αστικού χώρου. Σε απόσταση αναπνοής από το λιμάνι, χωρίζο-

νται σε δύο τμήματα εκατέρωθεν της οδού Πολυτεχνείου που αποτελεί προέκταση της οδού Τοιμωική. Η ιστορική διαδρομή της ευρύτερης περιοχής είναι ιδιαίτερος ενδιαφέρον με δεδομένο ότι στις αρχές του περασμένου αιώνα ήταν η καθαυτή συνοικία των Εβραίων της Θεσσαλονίκης που συνόρευε με τον Φραγκομαχαλά, τη συνοικία δηλαδή των Γάλλων και των Ιταλών εμπόρων. Στο διάβα του χρόνου λειτούργησαν οίκοι ανοχής και καπηλειά, τα οποία κάλυπταν τις ανάγκες των ναυτικών που έδεναν τα πλοία τους στο λιμάνι. Μετά την καταστροφική πυρκαγιά που ξέσπασε στην πόλη και μέχρι τον μεγάλο σεισμό του 1978 άρχισαν να παρακμάζουν. Τα τελευταία είκοσι χρόνια, μετά και την ανάπλασή τους, παραμένουν βασικός πόλος έλξης των ντόπιων και των τουριστών.

«Θυμάσαι τις ιστορίες που μας έλεγε ο παππούς σου;» ρώτησε με νοσταλγία.

«Πώς δεν τις θυμάμαι! Πάντοτε με αγάπη μιλούσε για την περιοχή, όπως την έζησε».

Τότε τα Λαδάδικα ήταν το κέντρο της αγοράς. Μπορούσε να βρει κανείς τα πάντα. Πράγματι, ο παππούς μου αναπολούσε συχνά την καθημερινότητα στο μαγαζάκι που είχε στην περιοχή. Θυμάμαι τον μαγικό τρόπο με τον οποίο μας μετέφερε τις αλλοτινές γεύσεις και τις μυρωδιές, κι εμείς τον ακούγαμε με καρφωμένο το βλέμμα πάνω του σαν να εξιστορούσε κάποιο παραμύθι.

Ήταν και ο Νίκος εκεί. Άκουγε κι εκείνος τις ιστορίες που μας διηγιόταν ο παππούς Φάνης όταν συναντιόμασταν μετά το σχολείο στο πατρικό μου – στο κέντρο της πόλης – για να ξαποστάσουμε, να πιούμε μια πορτοκαλάδα, και να συνεχίσουμε αμέριμνοι το παιχνίδι στις αλάνες και στους πεζόδρομους.

Τη δεκαετία του 1980 η Θεσσαλονίκη διατηρούσε ακόμη τον μικροαστικό της χαρακτήρα. Ο κόσμος μαζευόταν στις πλατείες, υπήρχαν λιγότερα αυτοκίνητα στους δρόμους και οι κάτοικοι δεν είχαν ευκαιρία να απολαμβάνουν τον ελεύθερο δημόσιο χώρο. Η αίσθηση της ρυθμικής χαλαρότητας ήταν ιδιαίτερο χαρακτηριστικό της, καθώς διατηρούσε τα στοιχεία και την αγνότητα μιας μεσαίου μεγέθους πόλης και όχι της δεύτερης μεγαλύτερης μετά την πρωτεύουσα.

«Πες μου, Νίκο, τα νέα σου. Πώς τα περνάς στην υπηρεσία;»

Διαπιστώσαμε πως είχαμε καιρό να βρεθούμε παρά το γεγονός πως η κοινή μας ενασχόληση με την έρευνα θα έπρεπε να μας φέρνει πιο κοντά.

«Καλά είμαι, Φάνη μου. Όπως τα ήξερες από την τελευταία φορά που συναντηθήκαμε. Δουλειά χωρίς σταθερό ωράριο και φυσικά η οικογένεια. Εσύ πού χάθηκες;» ρώτησε με ενδιαφέρον.

«Φαντάζομαι, θυμάσαι τη σχέση που είχα με μια αρκε-

τά μικρότερη κοπέλα. Κατανοείς τον παρελθόντα χρόνο», απάντησα με νόημα, γελώντας αμήχανα.

Ο Νίκος γνώριζε από συναδέλφους του στην υπηρεσία πως τα τελευταία δύο χρόνια δεν ήμουν στην καλύτερη φάση της ζωής μου. Προσπαθούσα να βρω τον χαμένο μου εαυτό έπειτα από έναν απότομο χωρισμό, ο οποίος με οδήγησε στο αλκοόλ. Αν και σωστότερο θα ήταν να πω πως ο ίδιος μου ο εαυτός με ώθησε στον αλκοολισμό.

«Περασμένα, ξεχασμένα. Η ζωή συνεχίζεται. Όπως έλεγε και ο πατέρας μου, τις γυναίκες δεν τις κυνηγάς, τις ψαρεύεις», απάντησε με χιούμορ.

Ο πατέρας του Νίκου ήταν ένας απλός και αγράμματος άνθρωπος της επαρχίας, αλλά σοφός στο πνεύμα. Όντας ψαράς, έκανε πάντα λογοπαίγνια γύρω από το κυνήγι και το ψάρεμα.

«Έτσι είναι, όπως τα λες, Νίκο, αλλά το αντρικό μυαλό μερικές φορές δεν θέλει να το καταλάβει».

Το είπα για να το ακούσει εκείνος και να το συνειδητοποιήσω εγώ. Δεν είχα καταλήξει με σιγουριά αν λόγω του αλκοολισμού ή του ξαφνικού χωρισμού δεν προχώρησα σε νέα σχέση, αλλά ένιωθα πως είχε έρθει πράγματι ο κατάλληλος καιρός για να προχωρήσω μπροστά.

«Μια και βρεθήκαμε, να κανονίσουμε ένα απογευματάκι για καφέ», μου πρότεινε με φιλική διάθεση.

«Βεβαίως, να κανονίσουμε. Νομίζω και βραδάκι θα το αντέξω. Το ελέγχω».

Τον σκούνησα στον ώμο γελώντας. Από την πρότασή του για απογευματινό καφέ υπέθεσα πως γνώριζε για τον αλκοολισμό μου και γι' αυτό προσπάθησε τεχνηέντως να μη με παρασύρει σε βραδινές ατασθαλίες.

«Εντάξει τότε. Μπορούμε και βραδάκι, αν δεν προκύψει κάτι ξαφνικό στην υπηρεσία. Αλήθεια, για πες μου, με τη δουλειά πώς τα βγάζεις πέρα; Σταθερή αξία οι απατημένες γυναίκες των ζωνικών συζύγων τους;» είπε και έσκασε ένα χαμόγελο μέχρι τα αυτιά.

«Είναι στη φύση των αντρών, απ' όσο αντιλαμβάνεσαι. Έχω αποκτήσει πλέον πείρα και όνομα στην πιάτσα. Η μία φίλη στέλνει την άλλη».

Γελάσαμε και οι δυο με την ψυχή μας. Γνώριζε πολύ καλά πως από την πρώτη μέρα που ασχολήθηκα με την ιδιωτική έρευνα – όλο κι όλο πέντε χρόνια –, από τις τριάντα μία υποθέσεις μου, δύο αφορούσαν ξέπλυμα μαύρου χρήματος και οι υπόλοιπες παρακολούθηση αντρών που διατηρούσαν εξωσυζυγικές σχέσεις και επιδίδονταν σε ερωτικές συνενυρέσεις σε ξενοδοχεία ή σε βίλες περιφερειακά της πόλης. Μπορεί η μοιχεία να αποποινικοποιήθηκε στη χώρα μας στις αρχές της δεκαετίας του 1980 – παρά τις αντιδράσεις της Εκκλησίας – ωστόσο απασχολεί τις αστικές υποθέσεις του οικογενειακού δικαίου. Και παρότι

δεν θεωρείται φοβερό έγκλημα η εξωσυζυγική σχέση, οι άπιστοι σύζυγοι επιδοκιμάζονται.

«Λοιπόν, Φάνη, χάρηκα που σε είδα. Πρέπει να σε αφήσω. Το τηλέφωνό σου το έχω, θα επικοινωνήσουμε σύντομα. Συγγνώμη για το βιαστικό, αλλά με περιμένουν στην υπηρεσία», έσπευσε να με χαιρετήσει.

«Κι εγώ χάρηκα που ειδωθήκαμε, έστω και αναπάντεχα. Θα χαρώ να μου τηλεφωνήσεις».

Καληνυχτίσαμε ο ένας τον άλλο και πήραμε διαφορετικές κατευθύνσεις.

Αν και κόντευε τα σαράντα, ο Νίκος είχε καταφέρει να ανελιχθεί στην Αστυνομία σχετικά γρήγορα. Ήδη είχε κερδίσει με την αξία του τη θέση του Διευθυντή Ασφάλειας Θεσσαλονίκης, η οποία ως υπηρεσία της Ελληνικής Αστυνομίας στεγάζεται στο πολυώροφο κτίριο της οδού Δωδεκανήσου. Ήταν από τους φίλους που ακολούθησαν την πατροπαράδοτη πορεία. Παντρεύτηκε και έκανε παιδιά νωρίς, οπότε σύντομα βρέθηκε στον αγώνα για την επιβίωση και τη συντήρηση της οικογένειας. Απέκτησε έναν γιο και μία κόρη, που θα πρέπει να ήταν ήδη στις τελευταίες τάξεις του δημοτικού. Η σύζυγός του, εκπαιδευτικός, την τελευταία φορά που είχα βρεθεί στο σπίτι τους για ένα κρασάκι εργαζόταν σε λύκειο των δυτικών συνοικιών. Από τότε είχαν περάσει τρία χρόνια. Τότε έμοιαζε ευτυχιμένος και γεμάτος.

Προσωπικά, βρισκόμουν σε διαφορετική φάση. Η τελευταία σκέψη μου ήταν ο γάμος και η δημιουργία οικογένειας. Πάντοτε όμως η αντίληψή μου για τη ζωή και την εξέλιξή της ήταν κάπως εναλλακτική. Μέχρι τώρα δεν έχω αποφασίσει αν είναι λάθος ή αν είναι απλώς μια διαφορετική προσέγγιση. Το μυαλό μου το είχα εδώ και χρόνια στην ανέλιξη της επαγγελματικής μου καριέρας. Ωστόσο, πίστευα πως αν επιθυμούσα να διατηρήσω σταθερή σχέση με μια σύντροφο, θα κατάφερα να αποκτήσω δική μου οικογένεια.

Με τον Νίκο έχουμε περίπου τέσσερα χρόνια διαφορά. Εκείνος είναι μεγαλύτερος. Παρότι δεν το έχω παραδεχτεί παρουσία του, κατά βάθος τον ζηλεύω ως προς την επαγγελματική του εξέλιξη. Όχι πως παραπονιέμαι για τη δική μου σταδιοδρομία. Αντιθέτως, επέλεξα το επάγγελμα του ντετέκτιβ γιατί, πέραν του ενδιαφέροντος που μου προκαλεί, σπάει τη μονοτονία της καθημερινότητας.

Για ένα εξάμηνο, μάλιστα, είχα προσφέρει εθελοντική εργασία στη Δίωξη Ηλεκτρονικού Εγκλήματος. Ο ρόλος μου ήταν άκρως σημαντικός – τουλάχιστον έτσι ένιωθα – γιατί έμπαινα στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης δημιουργώντας διαφόρων ειδών προφίλ και χαρακτήρες ανθρώπων, που μου έδιναν τη δυνατότητα να «τσιμπάω» επίδοξους παιδεραστές ή να αποτρέπω την πραγματοποίηση απειλών που δέχονταν κάποιοι συνάνθρωποί μας.

Συνέχισα να περπατώ. Συνήθως χρειαζόμουν περίπου δέκα λεπτά από το γραφείο μέχρι το διαμέρισμά μου, χωρίς απρόβλεπτες στάσεις – είτε για να χαιρετήσω κάποιον γνωστό είτε για να αγοράσω τσιγάρα. Εκείνο το βράδυ ένιωσα την ανάγκη να αυξήσω τον χρόνο της επιστροφής. Όχι πως δεν ήθελα να γυρίσω στο ζεστό μου φτωχικό, αλλά ο καιρός ήταν σχετικά ήπιος για την εποχή και παρά την υγρασία ευνοούσε έναν περίπατο στην πόλη.

Η διαδρομή μου προς το σπίτι περιλάμβανε την οδό Ερμού, η οποία διαθέτει εκπληκτική ποικιλία χρωμάτων και αρωμάτων σε όλο της το μήκος: πολλά μαγαζάκια, η κεντρική κρεαταγορά-ψαραγορά και στο βάθος η εκκλησία της Αγίας Σοφίας που ολοκληρώνει ως όριο το αστικό τοπίο. Η γραμμικότητα του δρόμου και του δομημένου χώρου μου ενέπνεε πάντα την αίσθηση μιας αόρατης φυγής που με ηρεμούσε.

Εκείνο το βράδυ, όμως, επέλεξα την οδό Τσιμισκή για τον περίπατό μου, με κατεύθυνση προς ανατολάς. Στο ύψος της Αριστοτέλους συνάντησα τον Βλαδίμηρο, έναν παλιό συμφοιτητή μου. Εκείνος επέστρεφε προς το ξενοδοχείο City, επί της οδού Κομνηνών. Μου πρότεινε να πιούμε ένα ποτάκι και να θυμηθούμε τα παλιά. Δεν αρνήθηκα, δεδομένου ότι είχα να τον δω δέκα ολόκληρα χρόνια, αν και γνώριζα πολύ καλά πως το δικό μου ποτάκι

θα ήταν μια σόδα με λίγο λεμόνι – ίσως και δύο φύλλα δυόσμου, για να ξεγελαστώ ότι πίνω μοχίτο.

Με τον Βλαδίμηρο γνωριζόμασταν από τα τέλη της δεκαετίας του 1990, ήμασταν συμφοιτητές στη Νομική. Εκείνος καταγόταν από τον Βόλο και βρισκόταν στην πόλη για έρευνα πάνω στο διδακτορικό του. Μετά την αποφοίτησή του από τη Νομική, παρακολούθησε μεταπτυχιακό πρόγραμμα στο Λονδίνο και προκειμένου να προχωρήσει στο επόμενο βήμα θεώρησε φυσικό να επιστρέψει στον τόπο από όπου είχε ξεκινήσει τις σπουδές του. Το τελευταίο διάστημα είχε εγκατασταθεί στην ιδιαίτερη πατρίδα του, καθώς ολοκλήρωνε την εκπόνηση του διδακτορικού του και δεν ήταν απαραίτητη η συνεχής επαφή του με τον υπεύθυνο καθηγητή. Μου εξήγησε πως δεν ήταν σίγουρος αν θα συνέχιζε πανεπιστημιακή καριέρα, αλλά η επιλογή του διδακτορικού έγινε καθαρά για ερευνητικούς σκοπούς και για την απόκτηση εμπειρίας στη μεθοδολογία και την έρευνα.

Δύο ώρες αργότερα, και ενώ η ημέρα τυπικά είχε αλλάξει, αποχαιρετιστήκαμε και ξεκίνησα πλέον οριστικά για το σπίτι. Ευτυχώς, με την ενδιάμεση στάση για ποτό, είχα πλέον τη μισή απόσταση να διανύσω. Λόγω της περασμένης ώρας, δεν είχα κουράγιο για περαιτέρω σεργιάνι. Σε πέντε λεπτά είχα φτάσει στον πεζόδρομο της Γεωργίου Σταύρου, στον αριθμό 13.

Το διαμέρισμά μου βρίσκεται στον τρίτο όροφο και επιλέγω πάντοτε το κλιμακοστάσιο για τις μετακινήσεις μου από και προς αυτό. Δεν είναι τόσο ότι φοβάμαι τους ανελκυστήρες, όσο το γεγονός ότι προτιμώ τη σωματική άσκηση, αν και αναγνωρίζω πως μεγαλώνοντας θα υποφέρουν τα γόνατά μου. Για να είμαι ειλικρινής όμως, η σχέση μου με τους ανελκυστήρες δεν είναι ιδανική. Σε μικρή ηλικία βρέθηκα εγκλωβισμένος για περισσότερες από τρεις ώρες σε ένα μικρό και σκοτεινό ασανσέρ από τα πρώτα που κατασκευάζονταν στις πολυκατοικίες. Ο σατανικός συγχρονισμός της ημέρας και της ώρας – Κυριακή βράδυ σε κτίριο γραφείων – ήταν αρκετός, για να περιμένω παρέα με τον πατέρα μου την Πυροσβεστική να μας απεγκλωβίσει. Σε μια εποχή που τα κινητά τηλέφωνα ήταν άγνωστα, η μόνη μας ελπίδα ήταν η ανησυχία της μητέρας μου, η οποία πράγματι μας αναζήτησε αλλά με σχετική καθυστέρηση, καθώς πίστευε ότι είχαμε παρατείνει τη βόλτα μας κατά την επιστροφή. Έκτοτε απέφευγα τους ανελκυστήρες όπως ο διάολος το λιβάνι.

Το διπλανό διαμέρισμα παρέμενε ανοίκιστο τους τελευταίους επτά μήνες. Η κατάσταση αυτή μου έδινε τη δυνατότητα να μπορώ να κυκλοφορώ με ελευθερία εντός του σπιτιού, βάζοντας ακόμη και πλυντήριο ή ηλεκτρική σκούπα στη μία τα ξημερώματα, πόσω μάλλον να ακούσω μερικά από τα βινύλια που κοσμούσαν το σαλόνι μου. Σε

συνδυασμό με το γεγονός ότι το πάνω διαμέρισμα ανήκε σε ένα ζευγάρι Καναδών που επισκέπτονταν τη Θεσσαλονίκη δύο μήνες το καλοκαίρι, αλλά και στο ότι ακριβώς από κάτω ζούσε μια υπερήλικη κυρία με ολίγον τι περιορισμένη ακοή, ένιωθα την ελευθερία να κατακλύζει το σώμα και το μυαλό μου.

Μπαίνοντας στο σπίτι, άλλαξα ρούχα, φόρεσα τις ξεστές πλεκτές παντόφλες μου, έβρασα νερό για ένα χαλαρωτικό αφέψημα με ποικιλία βοτάνων και ευθύς αμέσως το βλέμμα μου καρφώθηκε στον μεγάλο τοίχο του διαμερίσματος. Σε όλο το μήκος του εκτείνεται μια βιβλιοθήκη όπου βρίσκονται αλφαβητικά ταξινομημένα περί τα πέντε χιλιάδες βινύλια κλασικής, ποπ και ροκ μουσικής. Κάποια από αυτά είναι σπάνια. Διάλεξα για τη νυχτερινή χαλάρωση έναν δίσκο των Pink Floyd, με τίτλο *Wish you were here*, που είχε κυκλοφορήσει δύο χρόνια πριν γεννηθώ.

Το ζεστό μου αφέψημα ήταν πλέον έτοιμο καθώς και το σώμα μου για τη νυχτερινή κατάκλιση. Βέβαια το μυαλό μου δεν σταματά να λειτουργεί ούτε κατά τη διάρκεια του ύπνου κι αυτό είναι χαρακτηριστικό της ιδιοσυγκρασίας μου. Ξαφνικά συνειδητοποίησα πως η ώρα ήταν περασμένες δύο, αλλά δεν ταραχτήκα. Το απολαμβάνω όταν ενίοτε ξεφεύγω από το βασικό μου πρόγραμμα.

Αυτό που με προβλημάτιζε για αρκετή ώρα ήταν η αναπάντεχη συνάντηση με τον Νίκο. Άραγε έτυχε να περ-

νάει από τη γειτονιά ή, γνωρίζοντας πως το γραφείο μου βρίσκεται εκεί, παρέκκλινε από την πορεία του; Μήπως προσπαθούσε να με προσεγγίσει για να συσφίξουμε τις σχέσεις μας;

Ίσως τελικά να μην ήταν και τόσο τυχαία αυτή η συνάντηση, κατέληξα.